

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 24Co/545/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2314202610
Dátum vydania rozhodnutia: 04. 05. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Holič
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2016:2314202610.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave, v senáte zloženom z predsedu senátu: JUDr. Martin Holič a členov senátu: JUDr. Magdaléna Krajčovičová a JUDr. Andrea Dudášová, v právnej veci navrhovateľa: Západoslovenská vodárenská spoločnosť, a.s., Nábřežie za hydrocentrálou 4, Nitra, IČO: 36 550 949, zastúpený advokátom: Peter Janík, M. R. Štefánika 5, Topoľčany, proti odporcovi: F. Q., nar. XX.XX.XXXX, bytom U. N. XX, o zaplatenie 836,21 Eur s príslušenstvom, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Galanta č.k. 5C/120/2014-46 zo dňa 09.03.2015, v zamietajúcej časti, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej zamietajúcej časti a v časti o náhrade trov konania **p o t v r d z u j e**.

Odporcovi sa náhrada trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom prvostupňový súd prvým odsekom výroku odporcovi uložil povinnosť zaplatiť navrhovateľovi istinu vo výške 248,21 Eur, 9,5% ročný úrok z omeškania zo sumy 27,02 Eur od 27.10.2006 do zaplatenia, 8,5% ročný úrok z omeškania zo sumy 15,02 Eur od 27.06.2008 do zaplatenia, 8,5% ročný úrok z omeškania zo sumy 13,86 Eur od 19.09.2008 do zaplatenia, 10% ročný úrok z omeškania zo sumy 9,24 Eur od 24.01.2009 do zaplatenia, 9% ročný úrok z omeškania zo sumy 165,22 Eur od 06.11.2010 do zaplatenia, 9% ročný úrok z omeškania zo sumy 17,85 Eur od 20.01.2011 do zaplatenia, v pravidelných mesačných splátkach po 50,- Eur, splatných vždy k 20. dňu bežného mesiaca, keď prvá splátka je splatná v mesiaci nasledujúcom po právoplatnosti tohto rozhodnutia a ďalšie splátky sú splatné vždy každý ďalší nasledujúci mesiac až do zaplatenia pod hrozbou straty výhody splátok. Druhým odsekom výroku vo zvyšnej časti súd návrh zamietol. Tretím odsekom výroku súd odporcovi náhradu trov konania nepriznal.

Rozhodnutie prvostupňový súd odôvodnil právne citáciou ust. § 588, § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, § 17 ods. 3 písm. c), § 28 ods. 3, § 29 ods. 1, § 25 ods. 1 a 2 zákona č. 442/2002 Z.z. o verejných vodovodoch a kanalizáciách. Vykonaným dokazovaním mal súd preukázané, že navrhovateľ odporcovi dodával vodu z verejného vodovodu na odbernom mieste U. N.. XX, pričom odporcovi tieto služby vyfakturoval: Fakt. č. 3041033 zo dňa 12.10.2006 na sumu 27,02 Eur splatná dňa 26.10.2006, Fakt. č. 833020985 zo dňa 12.06.2008 na sumu 15,02 Eur splatná dňa 26.06.2008, Fakt. č. 833040754 zo dňa 28.08.2008 na sumu 13,86 Eur splatná dňa 18.09.2008, Fakt. č. 833075108 zo dňa 31.12.2008 na sumu 9,24 Eur splatná dňa 23.01.2009, Fakt. č. 133067336 zo dňa 22.10.2010 na sumu 165,22 Eur splatná dňa 05.11.2010, Fakt. č. 133093263 zo dňa 31.12.2010 na sumu 17,85 Eur splatná dňa 19.01.2011, Fakt. č. 233001597 zo dňa 11.03.2011 na sumu 588,- Eur splatná dňa 25.03.2011. Súd mal taktiež preukázané, že odporca vyššie uvedené faktúry neuhradil. Nakoľko odporca uviedol, že si nepamätá uzatvorenie zmluvy s navrhovateľom a navrhovateľ uviedol, že táto bola uzatvorená iba v

ústnej forme, pričom uvedenú skutočnosť žiadnym spôsobom nepreukázal, má súd za to, že zmluva medzi účastníkmi uzatvorená nebola. Nakoľko odporca žiadnym spôsobom nesporoval dodávky vody, ktoré mu boli vyfakturované faktúrami fakt. č. 3041033 zo dňa 12.10.2006 na sumu 27,02 Eur splatná dňa 26.10.2006, fakt. č. 833020985 zo dňa 12.06.2008 na sumu 15,02 Eur splatná dňa 26.06.2008, fakt. č. 833040754 zo dňa 28.08.2008 na sumu 13,86 Eur splatná dňa 18.09.2008, fakt. č. 833075108 zo dňa 31.12.2008 na sumu 9,24 Eur splatná dňa 23.01.2009, fakt. č. 133067336 zo dňa 22.10.2010 na sumu 165,22 Eur splatná dňa 05.11.2010 a fakt. č. 133093263 zo dňa 31.12.2010 na sumu 17,85 Eur splatná dňa 19.01.2011, pričom odporca uznal čo do dôvodu i výšky vyššie uvedené sumy fakturované uvedenými faktúrami, súd priznal navrhovateľovi sumu vo výške 248,21 Eur. Spornou však bola dodávka vody, ktorú odporcovi navrhovateľ vyfakturoval faktúrou č. 233001597 zo dňa 11.03.2011 na sumu 588,- Eur splatnou dňa 25.03.2011. Sporným nie je dodávka vody, avšak množstvo dodanej vody, pričom podľa tvrdenia odporcu navrhovateľ odporcovi odmontoval zo šachty vodomer, keď odobratie vodomeru i podpísal, pričom tu bola uvedená i spotreba vody. K uvedenej skutočnosti sa navrhovateľ vyjadril tak, že vodomer má odpojený z dôvodu, že si neplnil povinnosti odberateľa, nie je však zrejmé kedy k tomu došlo a ani to či je pravdivé tvrdenie odporcu o odpísanej spotrebe vody. Keďže navrhovateľ uvedené bližšie nezdôvodnil a nepreukázal ako dospel k výške spotreby vody, ktorú si vyúčtoval poslednou faktúrou, súd nemal za preukázanú spotrebu vody odporcom v takej výške, v akej mu bola fakturovaná. Tu súd taktiež však poukazuje i na argumenty odporcu v tom, ako mohol za dva mesiace spotrebovať také množstvo vody, keď v predchádzajúcich obdobiach to boli sumy neporovnateľne menšie. V každom prípade však tak ako je uvedené, súd nemá preukázanú spotrebu vody odporcom tak ako bola vyúčtovaná vo faktúre č. 233001597 ani titulom uzavretia zmluvy o dodávke vody, vydaním bezdôvodného obohatenia resp. titulom náhrady škody a preto súd návrh v tejto časti, to je v časti o zaplatenie sumy 588,- Eur (i s príslušenstvom z tejto sumy) pre nezládnutie dôkazného bremena navrhovateľa návrh zamietol. O trovách konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 2 O.s.p., keď každý z účastníkov mal pomerný úspech v konaní (navrhovateľ v 30% a odporca v 70%), teda pomerom úspechu a neúspechu mal vo väčšej miere úspech v konaní odporca v 40% (70 - 30), ktorý má právo na náhradu trov konania, nakoľko si však žiadne neuplatnil a zo spisu mu žiadne nevyplývajú, súd o trovách konania rozhodol spôsobom uvedeným vo výroku tohto rozhodnutia.

Proti tomuto rozsudku podal prostredníctvom svojho právneho zástupcu odvolanie navrhovateľ, ktorým sa domáhal, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie súdu prvého stupňa zmenil. Napadnutý rozsudok považuje za nezákonný a neodôvodnený. Navrhovateľ označil dôkazy na preukázanie, že odporca si neplnil povinnosti odberateľa, na základe čoho došlo aj k odpojeniu vodomeru, pričom na doklade o odobratí vodomeru je vyznačený aj stav vodomeru. Odporca si bol vedomý svojho dlhu, čo prezentoval aj vo vyjadrení adresovanom navrhovateľovi dňa 22.05.2014. Navrhovateľ k odvolaniu priložil nový dôkaz - záznam o odobratí vodomeru na odbernom mieste odporcu ku dňu 12.03.2011 s vyznačeným stavom odberu vody.

Odporca odvolací návrh nepodal, k doručenému odvolaniu navrhovateľa sa písomne nevyjadril.

Krajský súd v Tmave ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 204 ods. 1 O.s.p.), oprávnenou osobou - účastníkom konania (§ 201 O.s.p.), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 201 a § 202 O.s.p.), po skonštatovaní, že odvolanie má zákonom predpísané náležitosti (§ 205 ods. 1 O.s.p.) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 205 ods. 2 O.s.p.), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p.), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľa nie je dôvodné, keďže napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa je vecne správny, v dôsledku čoho boli splnené podmienky na jeho potvrdenie v zmysle § 219 O.s.p.

Už právoplatnou časťou preskúmaného rozsudku (§ 206 ods. 3 O.s.p.), prvostupňový súd zaviazal odporcu zaplatiť navrhovateľovi sumu vo výške 248,21 Eur spolu s vyčísleným úrokom z omeškania, v mesačných splátkach po 50,- Eur. Vzhľadom na to, že odporca proti rozsudku odvolanie nepodal, v tejto vyhovujúcej časti toto rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť. Predmetom odvolacieho prieskumu tak zostala zamietajúca časť a náhrada trov konania.

Pretože odvolací súd preberá súdom prvého stupňa zistený skutkový stav, pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie navrhovateľom tvrdeného nároku, ktorý vo vyčerpávajúcom rozsahu

vykonal dokazovanie potrebné na posúdenie uplatneného nároku, výsledky dokazovania jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach dôkladne a správne vyhodnotil, pričom i podľa odvolacieho súdu dospel k správnym skutkovým zisteniam, a pretože zdieľa i jeho právny záver vo veci, keď vec i správne právne posúdil, s poukazom na ust. § 219 ods. 2 O.s.p., odvolací súd odkazuje na správne a presvedčivé odôvodnenie písomného vyhotovenia preskúmaného rozsudku. Odvolací súd nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od týchto záverov prvostupňového súdu odchýliť a preto nemôže dať za pravdu odvolateľovi.

V zmysle § 120 ods. 1 O.s.p. účastníci sú povinní označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Súd rozhodne, ktoré z označených dôkazov vykoná. Súd môže výnimočne vykonať aj iné dôkazy ako navrhnú účastníci, ak je ich vykonanie nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci.

V zmysle § 132 Občianskeho súdneho poriadku dôkazy hodnotí súd podľa svojej úvahy a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivosti prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, vrátane toho, čo uviedli účastníci.

Citované ustanovenia zakotvujú dôkaznú povinnosť účastníkov v sporovom konaní, teda povinnosť označiť dôkazy na svoje tvrdenia. Iniciatíva pri zhromažďovaní dôkazov leží zásadne na účastníkoch konania. Účastník, ktorý neoznačí dôkazy potrebné na preukázanie svojich tvrdení, nesie nepriaznivé dôsledky v podobe takého rozhodnutia súdu, ktoré bude vychádzať zo skutkového stavu zisteného na základe vykonaných dôkazov. Rovnaké následky postihujú i toho účastníka, ktorý síce navrhol dôkazy o pravdivosti svojich tvrdení, no hodnotenie vykonaných dôkazov súdom vyústilo do záveru, že dokazovanie nepotvrdilo pravdivosť skutkových tvrdení účastníka. Zákon určuje dôkazné bremeno ako procesnú zodpovednosť účastníka za výsledok konania, pokiaľ je určený výsledkom vykonaného dokazovania. Dôsledkom toho, že tvrdenie účastníka nie je preukázané v tom zmysle, že súd ho nepovažuje za pravdivé ani na základe navrhnutých dôkazov, ani na základe dôkazov, ktoré súd vykonal bez návrhu, je pre účastníka nepriaznivé rozhodnutie.

Hodnotenie dôkazov v zmysle § 132 O.s.p. je činnosť súdu, pri ktorej hodnotí vykonané procesné dôkazy z hľadiska ich pravdivosti a relevantnosti pre rozhodnutie. Pri hodnotení dôkazov súd v zásade nie je právnymi predpismi obmedzovaný v tom, ako má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť. Uplatňuje sa teda zásada voľného hodnotenia dôkazov. Hodnotiacia úvaha súdu pritom ale nie je svojvoľná, súd musí vychádzať zo všetkého, čo vyšlo v konaní najavo. Tieto skutočnosti musí súd rešpektovať a musí správne určiť ich vzájomný vzťah. Prítom súd nie je viazaný žiadnym poradím významu a dôkaznej sily jednotlivých dôkazov.

Súd prvého stupňa túto svoju povinnosť splnil, výsledky vykonaného dokazovania riadne vyhodnotil a na ich základe odôvodnil rozhodnutie, s ktorým sa odvolací súd stotožňuje.

V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje aj na viaceré rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, v ktorých súd skonštatoval, že Občiansky súdny poriadok ukladá účastníkom konania povinnosť označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. V zmysle § 120 ods. 1 O.s.p. však súd rozhodne o tom, ktoré z označených dôkazov vykoná. To znamená, že súd nie je viazaný návrhmi účastníkov na vykonanie dokazovania a ani nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Nevykonanie všetkých navrhnutých dôkazov preto nie je vadou spôsobujúcou účastníkovi konania odňatie možnosti konať pred súdom a zakladajúcou tým prípustnosť dovolania. (porovnaj aj rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 37/1993 a pod R 125/1999). Odňatie možnosti konať pred súdom s následkom prípustnosti dovolania nezakladá bez ďalšieho ani prípadná skutočnosť, že by bolo možné mať výhrady voči dôvodom, pre ktoré súd navrhnuté dôkazy nevykonal (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 18. apríla 2012, sp. zn. 6 Cdo 51/2012). Súd pri vykonávaní dokazovania nie je viazaný návrhmi účastníkov a nemá povinnosť všetky navrhnuté dôkazy vykonať. Nevykonanie všetkých navrhnutých dôkazov nie je vadou spôsobujúcou účastníkovi odňatie možnosti konať pred súdom, pretože v zmysle ustanovenia § 120 ods. 1 veta druhá O.s.p. je vecou súdu, aby rozhodol, ktoré z navrhovaných dôkazov vykoná. Toto oprávnenie súdu sa neviaže na návrhy účastníka konania (uznesenie Najvyššieho súdu SR zo 14.09.2011, sp. zn. 6 Cdo 153/2011).

V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje aj na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky, v ktorom súd skonštatoval, že dokazovanie v občianskom súdnom konaní prebieha vo viacerých

fázach; od navrhnutia dôkazu cez jeho zabezpečenie, vykonanie a následné vyhodnotenie. Kým navrhovanie dôkazov je právom a zároveň procesnou povinnosťou účastníkov konania, len súd rozhodne, ktorý z označených (navrhnutých) dôkazov vykoná. Uvedené predstavuje prejav zákonnej právomoci všeobecného súdu korigovať návrhy účastníkov na vykonanie dokazovania sledujúc tak rýchly a hospodárny priebeh konania a súčasne zabezpečiť, aby sa zisťovanie skutkového stavu dokazovaním držalo v mantineloch predmetu konania a aby sa neuberalo smerom, ktorý z pohľadu podstaty prejednávanej veci nie je relevantný. V prípade, že súd odmietne vykonať určitý účastníkom navrhovaný dôkaz, je jeho zákonnou povinnosťou v odôvodnení rozhodnutia uviesť, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy (§ 157 ods. 2 Občiansky súdny poriadok). Skutočnosť, že okresný súd a ani následne krajský súd neakceptovali návrhy na vykonanie dokazovania predložené sťažovateľom, nemôže sama osebe viesť k záveru o porušení jeho práv. Zásah do základného práva na súdnu ochranu či práv na spravodlivé súdne konanie by v tejto súvislosti podľa Ústavného súdu Slovenskej republiky bolo možné konštatovať len vtedy, ak by záver všeobecného súdu o nevykonaní účastníkom navrhovaného dôkazu bol zjavne neodôvodnený, chýbala by mu predchádzajúca racionálna úvaha konajúceho súdu vychádzajúca z priebehu konania a stavu dokazovania v jeho rámci, či vtedy, ak by nevykonaním navrhnutého dôkazu bol účastník postavený do podstatne nevýhodnejšej pozície ako druhá strana v konaní (nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 350/08 z 30. septembra 2010).

Odvolací súd zhodne s prvostupňovým dospel k záveru, že pri vyhodnotení vykonaného dokazovania každého z vykonaných dôkazov jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach bolo v konaní dostatočným spôsobom preukázané, že návrh navrhovateľa je v časti, v ktorej súd prvého stupňa tento návrh zamietol, nedôvodný.

Tak ako správne uviedol súd prvého stupňa, spornou zostala dodávka vody, ktorú odporcovi navrhovateľ vyfakturoval faktúrou č. 233001597 zo dňa 11.03.2011 na sumu 588,- Eur splatnou dňa 25.03.2011, pričom sporným nie je dodávka vody, avšak množstvo dodanej vody, keď podľa tvrdenia odporcu navrhovateľ odporcovi odmontoval zo šachty vodomer, odobratie vodomeru i podpísal, pričom tu bola uvedená i spotreba vody. K uvedenej skutočnosti sa navrhovateľ vyjadril tak, že odporca má vodomer odpojený z dôvodu, že si neplnil povinnosti odberateľa, nie je však zrejmé, kedy k tomu došlo a ani to, či je pravdivé tvrdenie odporcu o odpísanej spotrebe vody. Keďže navrhovateľ uvedené bližšie nezdôvodnil a nepreukázal, ako dospel k výške spotreby vody, ktorú si vyúčtoval poslednou faktúrou, súd prvého stupňa správne nemal za preukázanú spotrebu vody odporcom v takej výške, v akej mu bola fakturovaná. Dôvodné bolo tiež prihliadnuť na argumenty odporcu v tom, ako mohol za dva mesiace spotrebovať také množstvo vody, keď v predchádzajúcich obdobiach to boli sumy neporovnateľne menšie.

Odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožňuje s právnym názorom prvostupňového súdu o nesplnení dôkaznej povinnosti a neunesení dôkazného bremena, poukazujúc na to, že navrhovateľ v sporovom konaní, ktoré sa začína podaním návrhu, je povinný uviesť skutočnosti, o ktoré sa opiera jeho právo alebo iný nárok. Podstatou tejto povinnosti je tvrdenie skutočností rozhodujúcich z hľadiska veci samej. Odporca ako druhá procesná strana má povinnosť tvrdiť skutočnosti, ktoré vo svojej podstate znamenajú alebo znamenali, že právo (nárok) navrhovateľa nevzniklo, zaniklo, zmenilo sa, prípadne je tu iná prekážka pre jeho súdne uplatnenie. Tieto povinnosti tvrdenia sú základom pre bremeno tvrdenia, ktoré spravidla zaťažuje obe protistojace procesné strany. Neunesenie bremena tvrdenia vyúsťuje do procesného neúspechu toho účastníka sporu, ktorý nedokázal formulovať tvrdenia o konkrétnych skutočnostiach, ak tieto skutočnosti boli predpokladom na použitie pravidla správania obsiahnutého v právnej norme. Každého z účastníkov sporového občianskeho súdneho konania zaťažuje povinnosť označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení (tzv. dôkazná povinnosť). Cieľom tejto dôkaznej povinnosti je unesenie dôkazného bremena v rozsahu, v ktorom dôkazné bremeno spočíva na účastníkovi konania, bez ohľadu na jeho procesné postavenie. Nesplnenie tejto dôkaznej povinnosti prináša so sebou také rozhodnutie súdu, ktoré vychádza zo skutkového základu zisteného z dôkazov navrhnutých účastníkom v opačnom procesnom postavení než je účastník, ktorý nesplnil alebo nedostatočne splnil svoju dôkaznú povinnosť.

Odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožňuje s právnym názorom prvostupňového súdu, keď z predložených listinných dôkazov nemožno považovať za preukázané tvrdenia navrhovateľa uvedené v návrhu ohľadne dlžnej sumy vo výške 588,- Eur. Navrhovateľ dostatočne súdu nepreukázal, v akom

množstve dodal odporcovi vodu vo fakturovanom období. Za postačujúci dôkaz nemôže slúžiť len samotná faktúra, pokiaľ odporca namieta jej opodstatnenosť.

Navrhovateľ predložil dôkaz - záznam o odobratí vodomeru na odbernom mieste odporcu ku dňu 12.03.2011 s vyznačeným stavom odberu vody, až v odvolacom konaní ako nový dôkaz.

Podľa § 205a ods. 1 O.s.p. skutočnosti alebo dôkazy, ktoré neboli uplatnené pred súdom prvého stupňa sú pri odvolaní proti rozsudku alebo uzneseniu vo veci samej odvolacím dôvodom len vtedy, ak a) sa týkajú podmienok konania, vecnej príslušnosti súdu, vylúčenia sudcu alebo obsadenia súdu, b) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej, c) odvolateľ nebol riadne poučený podľa § 120 ods. 4, d) ich účastník konania bez svojej viny nemohol označiť alebo predložiť do rozhodnutia súdu prvého stupňa.

Z ostatne citovaného ustanovenia vyplýva, že skutočnosti alebo dôkazy, ktoré neboli uplatnené pred súdom prvého stupňa, môžu byť pri odvolaní proti rozsudku odvolacím dôvodom len za splnenia taxatívne vymenovaných podmienok pod písm. a) až d). Za situácie, že odvolateľ bol riadne prvostupňovým súdom poučený podľa § 120 ods. 4 (čo v predmetnom prípade nebolo sporné), použitie písm. a) až c) cit. ust. v danom prípade vôbec neprichádza do úvahy. Vo vzťahu k písm. d) cit. ust. odvolateľ ničím nepreukázal, že bez svojho zavinenia nemohol buď označiť alebo predložiť ním tvrdené skutočnosti alebo dôkazy. Za danej situácie odvolací súd nemohol na takúto novú argumentáciu odporcu prihliadnuť, keď bolo v objektívnych možnostiach a bolo zároveň aj povinnosťou odporcu túto argumentáciu uplatniť pred súdom prvého stupňa skôr, ako bolo uznesením vyhlásené dokazovanie za skončené. Bolo preto potrebným vychádzať zo skutkového stavu v takom rozsahu, ako bol preukázaný v konaní pred prvostupňovým súdom.

Vzhľadom na uvedenú argumentáciu, pokiaľ súd prvého stupňa návrh navrhovateľa v časti o zaplatenie sumy 588,- Eur s príslušenstvom ako nedôvodný zamietol, rozhodol vecne správne, a preto odvolací súd v súlade s ustanovením § 219 ods. 1 O.s.p. napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej zamietajúcej časti, vrátane rovnako vecne správneho odvolaním osobitne nenapadnutého závislého výroku o náhrade trov konania, potvrdil.

V odvolacom konaní plne úspešnému odporcovi vzniklo podľa § 142 ods. 1 v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. právo na náhradu trov konania voči v odvolaní neúspešnému navrhovateľovi, odporca si však náhradu trov odvolacieho konania neuplatnil a z obsahu spisu mu ani žiadne trovy nevyplývajú, preto bolo dôvodné odporcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznať.

Senát krajského súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je možné podať odvolanie.